

Mezei Gyula

tanár, közoktatási vezető, oktatáspolitikus

Az MPT alapító elnökségi később választmányi, majd ismét elnökségi, ill. titkársági tagja

1926. június 1. – 2018. március 5.

A közoktatás hazai, elsősorban fővárosi történetében évtizedeken át meghatározó személyiség pályáján kiemelkedik a Fazekas Mihály Gimnáziumban betöltött igazgatói megbízatás, 1958 és 1966 között a zuglói kerületi tanács oktatási osztály élén betöltött szerepe, majd a Főváros oktatásügyének élén eltöltött 23 esztendő. 1972 lett kandidátus. Több felsőoktatási intézményben, kiemelkedően a BME-n oktatta oktatásügyi vezetői tapasztalatait, több könyvet, tankönyvet is írt. Fontos szereplője volt Péterfy András Iskolapéllda című dokumentumfilmjének.

1967-ben ott volt az alakuló ülésen, az Elnökség tagja lett. A szervezeti átalakulások sorában később a Választmány választotta tagjául. Nevéhez fűződik a jelenleg nem működő „Közoktatási vezetői szakosztály” kezdeményezése és létrehozása.

Életművét összefoglaló könyvét így méltatta kritikusa: „Mezei Gyula jól ismert alakja az elmúlt évtizedek pedagógiai közéletének. Több, mint 23 éven át vezette a főváros oktatását és kulturális életét. Mezeinek jó sajtója volt Gyakran tűnt fel a televízió képernyőjén, nyilatkozott a rádióban, a napilapokban, publikált maga is sokfelé. Szerette a nyilvánosságot! Szereplései pedig gyakorta váltottak ki viharokat. Mert Mezei nem megnyugtató, ahogyan elvárták tőle, ő nem kedélyeket csillapított, nem „megmagyarázott” dolgokat, azt mondta, hogy attól is rosszabb a helyzet, mint amilyenek a panaszosok írják, mondják. Mezei folyton ringbe szállt, hogy megverekedjen az igazáért; testületi ülésen, országos értekezleten, minisztériumban, pártközpontban, ahol lehetett, ahol kellett. Egyszer-egyszer kiütötték, de ő mindig felkelt, nem lehetett kiszámolni. - Mezei blöfföl, Mezei dramatizál és demagóg, Mezei kényszerhelyzetet teremt. Mezei minden vezetőt megnyer, Mezei mindenkivel összerúgja a port - és így tovább - mondták partnerei, ellenfelei, ő meghallgatta az élcelődést, a dühös kifakadást, volt, amikor fegyelmi vizsgálatot kért maga ellen, máskor csak kényszeredett mosoly volt a válasza. Folytatta a hadakozást, hogy legyen hová leültetni a gyerekeket, hogy legyen tanító és tanár az

iskolákban, hogy megszűnjenek a dickensi állapotok a bentlakásos nevelőintézetekben, hogy kialakuljon az általa megálmodott és kidolgozott irányítási és felügyeleti szervezet, hogy jó légkörű legyen a színházak világa, a zenei élet, hogy megmentse a közművelődésből azt, ami még menthető. Mezei tévedett és melléfogott különböző ügyekben, ítélte meg rosszul helyzeteket, erőviszonyokat, volt amikor rossz kompromisszumot kötött. Mezeit hajtotta a becsvágy, a hiúsága, az elkötelezettsége. Mezei körül sűrű volt a levegő. Követői voltak, tábora és ellentábora volt. Megbántott és megvédett embereket. Mezei Gyula több, mint 40 éves szolgálat után nyugdíjba ment. A Heti Budapest újságírója ezzel a címmel búcsúztatta: „Mezeinek kicsengettek”. Ez a Mezei Gyula könyvünk szerzője. Érdemes elolvasni nemcsak a szakmabelieknek, mert közérdekű, mindenkit érdeklő kérdésekről ad számot szakszerűen, érdekesen, izgalmas sztorikkal fűszerezve mondanivalóját.”

Művei:

Tettem, amit tettem, Szabad tér kiadó, Budapest, 1991.

A felügyelet szerepe az iskolai munka korszerűsítésében, Tankönyvkiadó, Budapest, 1978

A közoktatás-politika és az iskolai munka gyakorlata. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1982

Társszerzővel: Az igazgató munkája az iskolában, Tankönyvkiadó, Budapest, 1982

Társszerzővel: Neveléstan. Telosz Kiadó, Budapest, 1994

A közoktatás rendszere. BME Vezetőképző Intézet, OKKER, Budapest, 1997

Alkalmazott vezetéselmélet. I-II. Tankönyvkiadó, Budapest, 2002

Forrás:

Báthory-Falus: Pedagógiai Ki kicsoda? 1997. Keraban. Kiadó